

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Dei Præsentia

Le Gaudier, Antoine

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XXIII. Quomodo Deus præsens in oratione concipiendus sit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50583](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50583)

CAPVT XXIII.

Quomodo Deus præsens in oratione concipiendus sit.

ACTENVS de præsentia Dei in vniuersum modò de eius in varijs occasionibus & actionibus nonnulla dicenda sunt, atque ab oratione exordium ducendum. Docet ratio ipsa & experientia & Sanctorum auctoritas diuinam præsentiam in primis necessariò apprehendendam potissimùm ante omnem orationem, non simplici tantùm vel intellectus vel fidei assensu, sed etiã cum aliqua voluntatis incli-

natio.

natione & vnione cum illo. Deus enim ipse cum vel ex instituti ratione, vel speciali deuotione aut occasione quavis alia nos ad orandum incitat, ipse nobis intimè praesens id ipsum agit in nobis, atque ad id nos excitat. Itaque nostrum est viuo fidei actu non tantum illum concipere praesentem, nobisq; largientem id omne quod sumus, sed etiam singulari iam modo volentem à nobis coli, nobiscum agere, & ideo vt id ipsum velimus & faciamus in nobis operantem; quod non potest apprehendi sine magno voluntatis affectu & sensu quodam, qui certè erit maior, si concipiamus initio

ora-

orationis Deum ex infinita
sux maiestatis æstimatione
& amore seipsum in seipso
glorificantem, qui internus
& infinitus Dei actus, qui
Deus ipse est, miseræ crea-
turæ communicatur, vt possit
Deum similiter æstimare, re-
uereri & colere. Itaque pos-
sum ab initio orationis ap-
prehendere me in Deo, vel
Deum in me, non otiosam,
sed operantem: primum cir-
ca se, deinde etiam in me ex-
citantem con similem actum,
quo vt par est immensam ma-
iestatem æstimem, & reue-
rear; atque adeò illum seip-
sū quasi per me & in me reue-
rentem. Sicut enim erat Deus
in Christo mundū per Chri-
stum

stum reconcilians sibi, ita modo quodam est in nobis per Christi gratiam & merita per nos sese glorificans. Sic agnoscam facile cum ex me nihil sim, nihil habeam, nihil possim, quantum ab ipso dependeam: Sic coram Deo ob peccata mea confundi mihi difficile non erit, sic bonitatem eius in me diffusam per participatos eius actus adeo sublimes, non intelligam tantum, sed etiam optime disponar, ut apprehendam in tota oratione quomodo ipse in me operando actus admirationis, gratiarum actionis, laudis, amoris, petitionis, fiducia, piorum desideriorum, omnis iustitiae, sanctitatis, & virtutis, se-

G

ipsum

ipsum glorificet, amet, fontem agnoscat bonorum omnium plenissimum. Nam ex illa plenitudine cognitionis & amoris, quam de seipso habet, hi nostri actus participati effluunt, ut plurimum eò copiosius, quò demissius & humiliter nos nihil esse & posse cognoscimus. Quare semper Deus ipse apprehendendus non tantum ut præsens, sed etiam ut operans, primum quidem in se, deinde in nobis, efficiensque ut velimus & moueamur ad æternam eius gloriam, cum sine illa eius operatione omnino immobiles essemus. Inclinat ergo sese ad nos, & simul nos ad se, ut immensam vim suæ bonitatis

nitatis manifestet. Nostrum
proinde est eum quodam mo-
do iuuare & liberè ei coope-
rari, vt ex terra hac diuinus il-
le agricola fructus speratos
percipiat. Et verò difficile
non est praesentem illum &
operantem varijs modis, pro
materiae varietate concipere.
Nam in me est etiam iu-
dex meus, cum tota sua
iustitia, sapientia, poten-
tia. In me magister & do-
ctor meus. In me Rex meus,
medicus, lumen, & vita mea.
meus pastor, infinita aestima-
tione seipsum glorificans,
eandem in me estimationem
efficiens, & tum in se, tum in
me, ea operans, quibus non
tantum se ad me inclinet ac

vniat, sed etiam me ad se pro
 materiae cuiusque ratione.
 Hinc oriatur ab ipso oratio-
 nis initio mei confusio, vt qui
 tam procul ab sim ob peccata
 mea vt possim ei cooperari:
 hinc humilis profundaque re-
 uerentia exterior qualis erat
 Abrahæ; *Loquar ad Dominum,*
quamuis sim puluis & cinis.
 Hinc deuotionis interior sē-
 sus, diffidentia mei, & con-
 fidentia in Deo; hinc facili-
 tas magna colloquendi cum
 eo præsentem; hinc, si forte
 aridi simus, magna & solida
 voluntatis nostræ resignatio.
 Hæc mihi ratio diuinæ præ-
 sentia longè vtilior videtur,
 quàm sensibilis imaginatio
 qua illum vt circumfusum

Gen.
18.

vndi-

undique lumen concipimus,
vel velut in sublimi throno
residentem intuemur, aut in
crucefixum aspiciamus. Quā-
quam coram Sanctissimo Sa-
cramento & solidè & facile
possit Christus, vt pote præ-
sens, apprehendi, idque varijs
modis prout occasio ferret;
Inter quos hic etiam maximè
probandus videtur vt conci-
piatur tanquam morale prin-
cipium omnium bonarum
nostrarum operationum, ab
ipso nempe profluit actuale
gratiæ auxilium, & actualis
gratia ratione cuius non ha-
bitare tantùm in nobis, vt lo-
quitur Apostolus, sed et-
iam operari dicen-
dus est.